

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
АГРАРНО-ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ, ДОКТОРАНТІВ І
МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

МАТЕРІАЛИ

IV Всеукраїнської науково-практичної конференція
молодих вчених з нагоди Дня працівника сільського господарства
**«СУЧАСНА НАУКА:
СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»**

17 листопада 2021 р.
м. Херсон

під час народження та відлученні, а у віці одного та півтора року не має достовірної різниці від середнього за групою.

За віковими періодами між дослідними групами є різниця. Так на час відлучення маса ярок коливається в межах 4,3...5,3кг, розмах ознаки становить 20,0%. На час відлучення відмінності між групами зберігаються і становлять 17,0%. Весь цей час молодняк утримують разом з матками, і відмінності переважно визначаються умовами в яких знаходяться вівці.

Після відлучення молодняк харчується самостійно. При цьому відмінності у живій масі визначаються завдатками, які отримали тварини раніше. У віці 8...18 місяців різниця між групами скорочується від 8,2 до 3,8%.

Таким чином вівці народженні від тварин, що були осіменінні у перші тижні парувальної компанії є більш розвинутими та мають кращі показники росту та розвитку до річного віку. Це свідчить про вплив материнського організму (умов внутрішньоутробного розвитку, осіменіння) на продуктивні ознаки потомства. При досягненні 18-ти місячного віку вівці всіх груп є одноманітними та не мають достовірної відмінності у живій масі. От же з віком тварини стають одно типовими, ріст та розвиток, формування фенотипових ознак відбуваються під впливом власного генотипу тварин.

Список літератури

1. Вовченко Б.О., Ряполова І.О. Особливості успадкування основних продуктивних ознак у овець асканійської породи різних генотипів // Таврійський Науковий Вісник –Випуск 15. 1998. С. 55-57.
2. Корбич Н.М., Пентелюк Р.С., Ряполова І.О. Тонина вовни та основні показники продуктивності в овець таврійського типу асканійської тонкорунної породи // Таврійський науковий вісник/ Міжвід.темат.наук. збірник – Вип. 57. – 2007. – С.778-83

УДК: 338.439:636.5(477.72)

ПЕРСПЕКТИВИ ВИРОБНИЦТВА М'ЯСА КАЧОК В УМОВАХ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ

ПАНКЄЄВ С. П. - канд. с.-г. наук, доцент

Херсонський державний аграрно-економічний університет, м. Херсон, Україна

Актуальність. Зараз птахівництву належить важливе місце в забезпеченні населення України високоцінними продуктами тваринного походження і зменшення білкового дефіциту в його харчовому балансі. Одним з найдосконаліших продуктів харчування з точки зору вмісту поживних речовин та їх оптимального співвідношення є пташині яйця. Загальновідоме також

своїми поживними і дієтичними властивостями м'ясо птиці, на частку якого припадає близько 23% загальної кількості м'яса, що виробляється в Україні. А ще можна назвати таку продукцію птахівництва, як перо-пухову сировину, жир та печінку водоплавної птиці, пташиний послід, який є найкращим з органічних добрив.

Значна частка птахівничої продукції в Україні завжди вироблялося в присадибних господарствах населення. Для багатьох мешканців України присадибне птахівництво стало чи не основним джерелом отримання коштів в нинішні нелегкі часи [2, С.113-117].

Основна частина. На думку багатьох економістів та соціологів на присадибні та фермерські господарства не можна дивитися тільки з позиції найбільшої економічної доцільності. На їхню думку, в нинішніх умовах розвиток присадибного та фермерського птахівництва буде сприяти пом'якшенню соціально-економічної ситуації на селі, збільшенню зайнятості чималої верстви населення, підвищенню його життєвого рівня, кращому використанню тих природних ресурсів, які недостатньо використовуються нині, розширенню асортименту продукції птахівництва, посиленню конкуренції між товаровиробниками. При цьому, прибутки від виробництва продукції і птахівництва будуть отримувати мільйон мешканців України. Для порівняння: загальна кількість спеціалізованих птахівничих підприємств в Україні не перевищує 300, власників цих господарств іще менше, кількість найманих працівників - приблизно 60 тис; кількість же присадибних господарств - близько 6,2 млн.

Як свідчить світова практика, у фермерських господарствах добрі результати отримують під час вирощування каченят на м'ясо. Каченята відрізняються від інших видів птиці високим рівнем збереженості, високою швидкістю і оплатою корму продукцією.

Мета і результати досліджень. У фермерських і присадибних господарствах для утримання молодняку і дорослих качок використовують спеціалізоване приміщення або будують спрощений пташник. Для цього треба правильно обрати місце для розташування пташника та його розміри із розрахунку нормативів щільності посадки. Враховуючи, що в умовах приватного господарства качки повинні мати вигульні майданчики або використовувати близько розташовані водосховища чи ставки, то площу підлоги для утримання дорослих качок розраховують, виходячи з розрахунку 4-5 голів на 1 м^2 пташника, а для каченят, яких вирощують на м'ясо, 13-14 голів на 1 м^2 [3, С.10-12].

У теперішній час технологія виробництва м'яса качок базується на використанні таких систем вирощування каченят: на глибокій підстилці, на сітчастій підлозі і в кліткових батареях, в літніх таборах з навісом.

При вирощуванні качок використовують однофазову, двох - і трьохфазову системи вирощування. Однофазова система передбачає вирощування каченят з моменту посадки і до кінця відгодівлі без пересадки. За двох і трьохфазової системи використовується одно або двохкратне

переміщення каченят відповідно із одного пташника або зали в інше або в літні табори. У зв'язку з тим, що в перші 2-3 тижні життя у каченят слабо розвинені терморегулюючі функції організму, приміщення для утримання каченят, повинно бути забезпечено опалювальними приладами для підтримки відносно високої температури повітря. Разом із забезпеченням опалювальних приладів у кожному секцію в розрахунку на кожні 300 голів добових каченят влаштовують ще електричний брудер для локального обігріву молодняку. Після трьохтижневого віку терморегуляції у каченя стабілізується, тому значного підігріву навколишнього повітря вже не потрібно. Приміщення для вирощування каченят повинно бути сухим, ручним для обслуговування, з регульованим мікрокліматом і світловим режимом [22]. Щорічно приміщення для вирощування каченят повинно мати місячну профілактичну перерву. Крім цього, між суміжними партіями каченят повинна бути 7-14 денна санітарна перерва (тижнева - за двохфазової системи вирощування, і двохтижнева - за однофазової). У цей час приміщення чистять, Ниють, білять, дезінфікують інвентар і обладнання. За 2 доби до прийняття каченят роблять аерозольну дезінфекцію і дезинсекцію. Перед прийняттям молодняку приміщення добре провітрюють, встановлюють в ньому необхідну температуру, електробрудери опускають до підстилки або сітки: Доставлених із інкубаторію в цех вирощування каченят висаджують із ящиків у підготовлене приміщення під електробрудери, ближче до годівниць і напувалок, які передчасно заповнюють кормами і водою. Щоб каченята не віддалялися від джерела тепла і не переохолоджувалися, навколо брудерів на відстані 60 - 70 см від краю зонта ставлять перегородки із спеціальних ширм, які входять в комплект електробрудерів. Крім того, відокремлену зону під електробрудером в перші дні краще застилати картонним папером, що виключає поїдання каченятами підстилки і охолодження її знизу за умови утримання на сітчастих підлогах. У цей час каченят годують із жолобкових годівниць, напувають із вакуумних напувалок, які встановлюють біля електробрудера (одна напувалка на 100 голів). Краще, коли каченята нагодовані і напоєні не пізніше 8-12 годин з моменту виводу. Це забезпечує кращу їх збереженість. На 4 - 5 день вирощування каченята повинні мати доступ до автоматичних годівниць і чашкових; напувалок. Організація вирощування каченят літом під навісом - великий резерв збільшення виробництва м'яса птиці. Це означає, що господарства які мають у своєму розпорядженні літні табори зможуть додатково отримати на 20...30 % качиного м'яса більше, ніж дозволяють промислові потужності.

Каченят у літні табори починають переводити з 30 денного віку. При стійкій теплій погоді молодняк можливо вирощувати під навісами з 15...20 денного віку. Це можливо організувати там де, є можливість провести обігрів приміщень чи завозити на дорошування молодняк з інших господарств.

На ділянці засіяною багатолітніми чи однолітніми травами отримують кращі результати у вирощуванні каченят. Ділянку табору потрібно розділити на

секції місткістю не більше 500 голів. У кожній секції повинні бути переносні навіси для захисту каченят від непогоди і прямих сонячних променів.

За літній період в залежності від господарства і потужності планується певна кількість вирощених партій каченят. Особливістю є те, що з моменту вирощування на смугу однієї партії каченят, наступна партія прийде не раніше ніж через 3 місяця. Ділянка буде піддаватись постійній інсоляції, тобто буде санітарно благонадійною.

Кожну смугу огороджують переносними щитами висотою 40 см, виготовленими з тонкого бруса. Розмір площадки 400x250 метрів, для одної лінії на 10 тис каченят. Такими ж щитами вона розбивається на 20 однакових секцій. Кожна розрахована на 500 голів молодняк.

Для вирощування каченят після 2-3-тижневого віку можна використовувати природні водойми. Досвід рибо-качиних господарств за кордоном свідчить про те, що качки отримують додаткові корми (до 25-30 %) із водоймищ. При цьому вважається оптимальною щільність посадки 130-150 гол. на 1 га водної поверхні. Наявність у воді качиноного посліду сприяє збільшенню біомаси фіто- і зоопланктон. Під час вирощування каченят відбувається природне, або ювенальне линяння, яке починається у 60-65 денному віці і триває протягом двох місяців. У період линяння різко зменшується енергія приросту м'язових тканин і на шкірі утворюються пеньки, які важко видаляються і погіршують товарний вигляд і сортність тушок. Тому каченят, яких вирощують на м'ясо, треба забивати до початку линяння у віці 50 - 60 днів. Залежно від породи кросу каченята до такого віку повинні мати живу масу 2,1-2,8 кг.

Перші три доби вирощування каченят годують круто звареними курячими чи качиними яйцями, які пропускають через м'ясорубку або подрібнюють ножом і змішують з кукурудзяною, ячною або вівсяною крупами. З другого дня в корм курчат включають свіжий сир із розрахунку 3-5 г на голову на добу. З третього дня каченят можна також згодовувати добре подрібнену зелень кропиви, конюшини, люцерни або різнотрав'я.

При наявності ставків або водосховищ, куди випускаються каченята, їхня потреба в білкових і вітамінних кормах значно зменшується. Каченят з '20-30 денного віку, які використовують водосховища з достатньою кількістю природної рослинності, підгодовують увечері та вранці невеликою кількістю зернових відходів і дертю. За умов забезпеченості господарства капітальними приміщеннями та стабільною кормовою базою, відгодовувати каченят на м'ясо можна в будь - яку пору року. При цьому каченят можна закуповувати партіями з інтервалом 20-30 днів, і таким чином постійно забезпечувати свою родину та ринок смачним м'ясом.

На даний час можна констатувати, що внутрішній ринок в країні поки що не насичений: недостатньо виробляється високоякісного м'яса гусей та качок, великої жирної гусячої печінки і паштетів з неї, гусячого жиру тощо.

Висновки. Вирощуванню качок та гусей в нашій країні не приділяють значної уваги і тому їх питома вага в структурі поголів'я птиці усіх видів

впродовж п'ятнадцятирічного періоду коливається в межах 3-5%. Не можливо зрозуміти цієї ситуації: є попит на промислові вироби, в основі яких є пір'я. В нашу країну везуть китайські пуховики, з Польщі - ковдри та подушки. Крім того, на полицях наших магазинів можна зустріти різноманітні гусячі паштети іноземного виробництва. Фактично український споживач є інвестором іноземного товаровиробника качатини та гусятини.

Для покращення зазначеного становища необхідно якомога швидше перейти на інноваційні способи виробництва та внесення органічних добрив. Одним із таких напрямів має стати переробка відходів птахівництва курячого посліду на якісні добрива. До того ж, збагачення компостних сумішей мінеральними добавками не лише збереже від втрат азоту, а й зрештою посилить його біологічну активність [1, С.110-116].

З метою розвитку ринку продукції качівництва в Україні необхідно збільшити інвестиції у розвиток цієї галузі, забезпечити державу підтримку вітчизняних виробників, налагодити тісний зв'язок товаровиробників із переробним підприємствами та підприємствами легкої промисловості. За умов насичення ринку цієї продукції слід акцентувати увагу на підвищення якісних характеристик одержаної продукції, що підвищить ефективність вирощування водоплавної птиці.

Список літератури

1. Дебров В.В., Корбич Н.М., Кривий В.В., Любенко О.І. Способи переробки курячого посліду в органічне добриво та його вплив на родючість ґрунтів. *Роль наук про Землю в народному господарстві: стан і перспективи (присвячена Всесвітньому Дню Землі): збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції*. Херсон: ДВНЗ «ХДАУ», 2019. С. 110 – 116.
2. Карпенко, О. В. Оцінка племінних якостей качиних яєць родинного стада качок кросу "Благоварський" в умовах ПП "Іваненко" Сімферопольського району АР Крим. *Таврійський науковий вісник*. Херсон: Айлант. 2015. Вип.91.С. 113-117.
3. Жаркова І.П. Практичні поради по вирощуванню качок. *Ефективне птахівництво*.2010. № 2.С. 10-12.
4. Свиноус І.В., Нилюк О.Ф. Тенденції виробництва продукції водоплавної птиці в Україні. *Сучасне птахівництво*. 2011. № 11-12. С.10-14.